

Свещеник Константин Островски, (Красногорск)

ДАРОВЕТЕ НА АРТАБАН

по мотиви от едноименен разказ от неизвестен автор

Действащи лица

Водещ
Артабан
Болен.
Жена.
Пазач.
Минувач.
Девойка.

Сцена 1

Водещ

В дните на цар Ирод, когато в град Витлеем се родил Спасителят на света Иисус, на небето изгряла невиджана досега звезда. Тя ярко сияела и бавно се движела в посока към Палестина. Като я видели, няколко мъдреци разбрали, че това е знамение Божие за това, че някъде

се е родил Царят на царете. Те решили да Го намерят, за да Му се поклонят и да Му служат, и затова се уговорили да се съберат на едно място и в общ керван да последват чудната звезда.

Сред влѣхвите бил и великият персийски мъдрец Артабан. Той пожелал цялото свое имущество да дари на новородилия се Цар и затова продал всичко, което притежавал, и с тези пари купил три скъпоценни камъка: сапфир, рубин и бисер, които възнамерявал да положи в нозете на великия Младенец, защото Го обикнал от все сърце, макар и да не Го бил виждал все още.

Артабан (гледа звездата).

Ето, знак Божи, Царят на царете идва при нас от небето и скоро аз, Господи, ще Те видя!

Водещ. Артабан се отправил към мястото на срещата с влѣхвите. Той излязъл по-рано и не се страхувал, че ще закъснее, но пред него на пътя видял да лежи тежко болен човек.

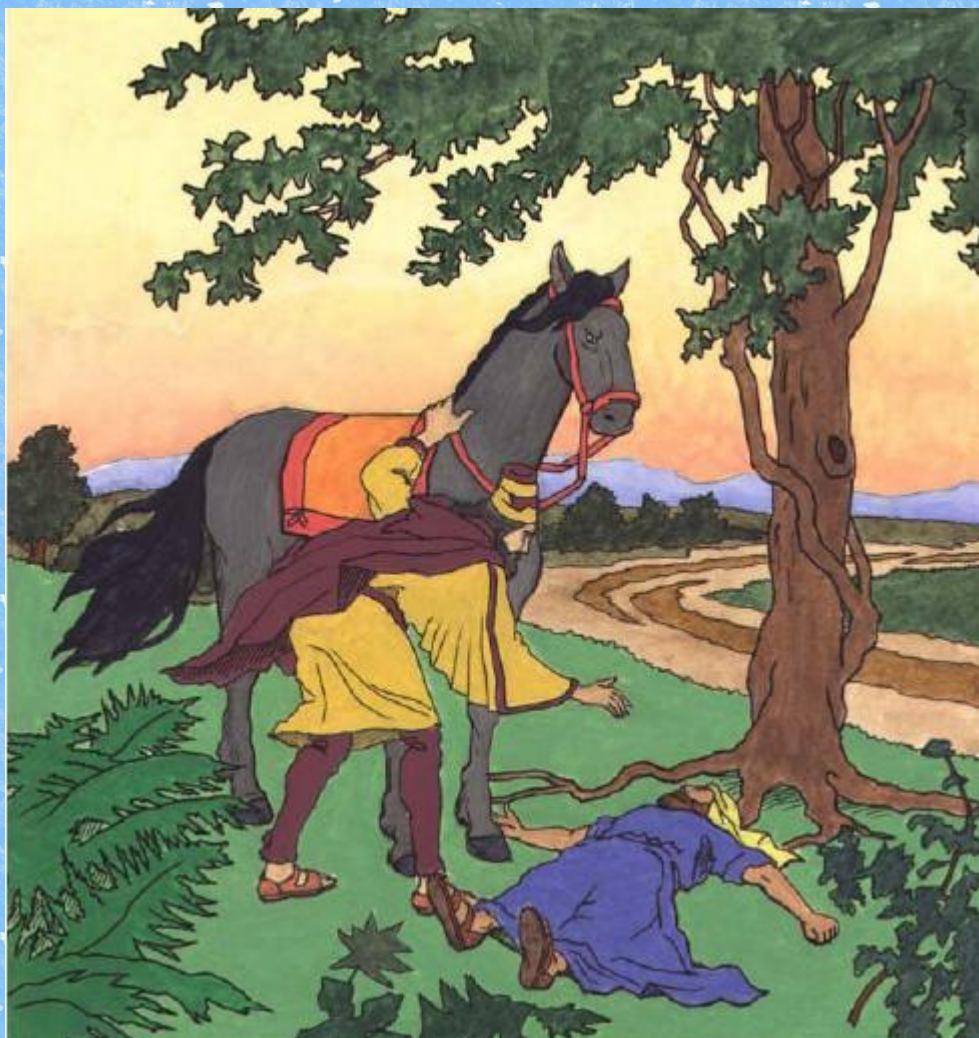
Артабан.

Какво да направя? Не бива да оставя своя ближен без помощ. Но ако остана, то няма да успея да стигна навреме до мястото на срещата и няма да се поклоня на новородения Цар. (Колебае се.) Тръгвам! (Болният стене.

Артабан се спира.)

Боже Велики! Ти знаеш, как се стремя към Теб, но нали Ти си ни дал тая заповед: „Възлюби

ближния като себе си!“ Мога ли да отмина и да не помогна на човек, изпаднал в беда.

Водещ.

Артабан останал и след известно време болният дошъл на себе си и се почувствал по-добре.

Болният.

Кой си ти? За кого да се моля на Бога до края на дните ми? Защо лицето ти е толкова печално?

Артабан.

Аз съм персийският мъдрец Артабан, бързах за среща с другите влѣхви, за да отидем заедно, следвайки звездата, при Царя на царете и да Му се поклоним. Но закъснях за срещата и няма да мога да принеса своите дарове на Сина Божи.

Болният.

Не се отчайвай, благодетелю мой. Аз съм евреин. В свещените книги на моя народ е предсказано, че Царят на правдата, Помазаникът Божи ще се роди в иудейския град Витлеем. Побързай да отидеш там.

Артабан
(препусайки).
Благодаря за
съвета. Сбогом!

Болният (следва
го).
Сбогом, скъпи мой
благодетелю.

Водещ.
Артабан бил
принуден да се
върне назад,
защото закъснял за
срещата, и
трябвало сам да се
подготви за дългия
път. В онези
времена
пътуванията били
трудни, пътищата
били опасни.

Артабан.
Ще трябва да продам единия камък, за да направя керван. Но най-важното е да не закъснея при Царя.

Водещия.
Много бързал Артабан. И ето че накрая пристигнал във Витлеем.

Сцена 2

Артабан чука на вратата на една къща. Излиза жена с детенце на ръце.

Артабан.
Мир на целия ви дом. Търся влѣхвите, дошли от изток. Не сте ли видели в коя къща са отседнали.

Жената.

Да, неотдавна тук бяха едни пътешественици от Изтока и търсеха Мария от Назарет, наричаха я Майка на великия Цар. Къде са отишли след това, не зная, а и Мария с Нейния Син не съм виждала. Казват, че избягали в Египет.

Сцена 3

Викове зад сцената: „Спасявайте се! Войниците на Ирод убиват младенците!”

Жената.

О, добри човече! Спаси моя син и Бог ще те спаси!
(Появяват се пазачите.)

Пазачът (към жената).

Дай си детето. Ирод заповяда да убием всички деца във Витлеем.

Артабан (към пазача.)

Слушай, вземи този рубин и кажи, че не си намерил детето. (Войникът взема рубина и се скрива.)

Жената

Бог да те благослови, добри човече, и да ти въздаде Царят на Правдата с милост за твоята милост.

Артабан.

Господи, прости ми! От жалост към тези хора дадох скъпоценния камък, предназначен като дар за Тебе. Ще видя ли някога Твоето лице? Не зная. Но ще те търся, за да Ти дам последното, което ми остана – прекрасния бисер.

Сцена 4

Водещ.

Тридесет и три години Артабан търсил Царя на царете и накрая до него стигнал слух, че в Иудея се появил Човек, извършващ велики знамения и чудеса, и че много вярват в Него като в Син Божи.

Артабан.

Най-накрая ще Те намеря, ще Ти се поклоня и ще принеса своя дар!

Водец.

Ето че Артабан е в Иудея. Празник Пасха е. С тълпа богомолци Артабан достига Иерусалим и с учудване забелязва множеството хора, идващи от града.

Артабан (към минувача).

За къде бърза целият този народ?

Минувач.

Нима не знаеш? Отиват на хълма Голгота. Там днес ще разпнат Иисуса от Назарет, Който нарича Себе Си Син Божи.

Артабан.

Пак, пак закъснях! Но може би ще успее да Му се поклоня, докато е на Кръста.

Сцена 5

Артабан пристъпва.
Срещу него водят
Девойка, тя се подпира.
Виждайки Артабан,
хваща го за края на
одеждата му и започва
да ридеа.

Девойка.

Помогни ми, добри
човече, смили се над
мен!

Артабан.

За какво става дума?

Девойка.

Моят баща умря, не успя
да си върне дълговете и
затова мен ще ме
продадат в робство, ако
никой не даде парите.

Артабан.

Такава е явно волята Божия. (Дава ѝ бисера.) Този бисер ще стигне, за да си изплатиш дълга. Бъди свободна и се помоли за мене.

Водец.

В това време се чул гръм, земята се разтресла и небето потъмняло. Някои къщи започнали да се рушат, от покрива на една от тях паднала тежка керемида и разбила главата на Артабан. Той паднал, потекла кръв. Момичето се наклонило над него.

Девойка.

Той умира, а лицето му е светло и радостно. Сякаш някой говори с него.

Артабан.

Господи, кога Те видях жаден и Те напоих, кога Те видях гладен и Те нахраних? Тридесет и три години Те търсих и не Те намерих и не можах да се поклоня на Тебе, моя Цар.

Водещ.

И в отговор той чул гласа на Господ Иисус Христос: „Истина ти казвам: всичко, което си сторил за нуждаещите се твои братя, Мене си го сторил. Сега си почини от своите страдания до деня на всеобщото радостно Възкресение”.

